

REDACTOR RESPONSABIL
IUSTIN ARDELEAN.

COLABORATOR PRIM:

Dr. E. PĂDAN.

REDAȚIUNEA:

STR.-CHAUSSEÉ (ORSZÁGUT-U. 227/5.)

Abonamentele se fac,
plătindu-se înainte
in Oradea-Mare.

Ese la 1 și 15 șt. v. a fiecărei luni.

PREȚUL:

Pe $\frac{1}{4}$ de an 1 fl. 50 cr.
Pe $\frac{1}{2}$ an 3 fl. — cr.
Pe un an 6 fl. — cr.
Pentru streinătate, un an 15 franci.

†
ALEXANDRU III.

Țarul tuturor Rușilor.

— 1. Novembre n. 1894. —

Lugubrul ton metalul
Cu jale 'l răspândește;
O pompă funebrală
În Rusia domnește.

Și vócea cé funestă
Al orbului metal
Răsună și se 'ntinde
Dinc'lo - peste Ural,

În jalnicele ocne
Siberiei de nord —
Și *vuctul* cu *gemet*
Se fac de un acord.

În locul, unde sute
De victime-'s băgate
Și sufer grea pedeapsă,
De și-s nevinovate.

E mort acel puternic
Și falnic Domnitor,
E mort așa numitul:
„*Alb Țar*“ al Rușilor.

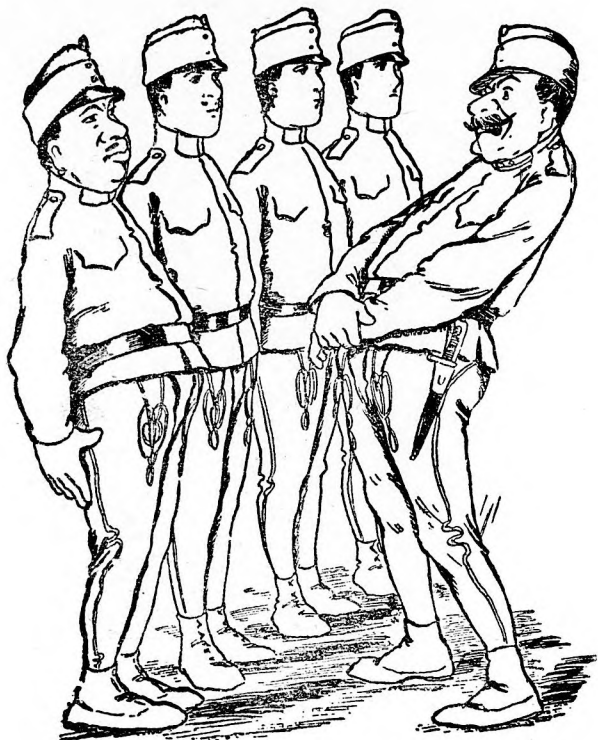
E mort acela, care
Pe biéta Bas'rabie
O frânsă și o pusă
Sub jugul de șclăvie,

Ca drept răsplată, pentru
Că brațul de Român
Scăpatu-î-au la Plevna
Din mână de păgân.

Dar multe-aș mai șci spune
D'aceste gravamine,
E mort însă și scris e:
De ei „*nil nisi bene!*“

IUSTIN ARDELEAN.

Din filosofia d-nului sergent Matragună.

Sergentul: Haptac Miculă! Să-ți mânc unghia luminei sufletului tău măgarrule! Dapoî cum ai cutezat tu să vii înaintea mea așa de murdar, încât *un coteț pe lângă tine e ce mai curată apotecă!*?

*

Sergentul: Infanterist Miculă!

Micula Strêmbii: Herrr, her felwibi!

Sergentul: Archangelul tău hăl cu spinarea hinterlader, dapoî de câte ori să-ți mai spun, *măgarrule*, că eu numai cu *trei graduri* îs mai mare decât tine?....

*

Sergentul: Infanterist Micula!

Micula: Herrr!

Sergentul: Ce ai face tu în resbel cu dușmanul?

Micula: Șcințez cu plicare, ma rog la domnu strajameșter — nu știu.

Sergentul: *Măgarrule*, ai scôte *sabia* și 'l-ai împușca pe cânele de dușman ca pe un *porc*, de-ar fi acela chiar tatăl tău, *orî eu!*

*

Sergentul: Infanterist Micula!

Micula: Herrr!

Sergentul: Ce e țibocul (zwieback)?

Micula: Șcințez cu plicare, ma rog la domnu strajameșter, țibocul e acea pâine, care o capătă soldatul, ca să nu aibă ce mânca — decă n'are dinți bunî.

Sergentul: *Măgarrule*, drept ai!!!

La examen.

Profesorul: Când a morit Virgiliu?

Discipulul: Esact nu să șcie, fiindcă nici chiar el însuși nu amintește în opurile sale acesta lucru.

Ispravile lui Pacala.

Epopee poporală în 24 de cânturi

de

P. Dulfu

(Urmare.)

Cântul II.

După-ce, precum vădură-ți, păcălitu-s'au sêracii,
Cei doi frați, — Păcală singur rămâind stăpân al vacii;
Trebuia să-î porțe grija, păzitor mereu să-î fie...
Nu era făcut el însă după d'astea să se ție!

„Ce să fac c'o vacă numai?...“ ast-fel se 'ntreba în gând,
„Înțeleg, de-ar fi mai multe!... Hai cu ea la tîrg s'o vînd
Să mă mîntuesc de grije“... Și gîndind așa, 'ntr'o di
Își luă de funie vaca și 'nspre tîrg cu ea porni.

Dimineața, când plecase, soarele-i zimbă în cale,
Și 'n lumină aurie innotau și deal și vale;
Dar când fu printr'o pădure, cerul se 'nnoră d'odată.
Ș'un puternic vînt prin ramuri începu cu zor să bată.
„Unde să mai merg acuma pe o vreme-atât de grea?“
Prinse-a se gîndi Păcală. Și 'mprejuru-î cum privea,
Lângă drum zări aprópe un stejar nalt, scorburos,
„Am să poposesc, își dîse, sub acest copac stufoș,
Pîn' s'or risipi iar norii și furtuna, care vine...“

Cugetînd așa s'oprește, leagă pe Joiana bine
De stejar, apoi se culcă sub coróna lui frunzósă
Și cum sta culcat, cu ochii înspre bolta mîniósă
De odată'l fură somnul frumușel — ș'adorme dus....
Ear copacu-atîns de vîntul aspru, ce bătea pe sus,
Î-și mișca din greu intr'una crengile și scărția....
Lui Păcală 'n somn stejarul, că vorbește îi pîrea,
Și d'odată, „Cum?“ întrebă de jos capul ridicînd, —
„Dîci, că vreî să-mî cumperi vaca și mă 'ntrebî cu cât
ți-o vînd?
Da! s'o vînd cu ea plecat'am, și țî-oi vinde-o, dacă vreî,
„Pe un preț nu tocmai mare: dacă-mî dai cin-đeci de lei.“

Vîntul, ce stătuse-o leacă, vrînd par' c'a se odihni,
Începu din nou d'odată printre crengi a vijii!
Scărțî! făcu decî iar stejarul. Ear Păcală întrebă: „Hai?
Cin-đeci prea mult țî se pare? Nu țî dă mîna ca
să-mî dai?
Dîci, că patru-đeci d'ajuns e?... Bine și cu-atât țî-o
vînd....

Ține-ți vaca! adu-mî banii, numără-mi-î mai curînd,
Da să plec, că mî-e degrabă....“ Dar copacul iarăși:
scărțî!
„A! nu poți să-mî dai acuma? Î-mî fîgăduiești pe
Marțî?

Bîne, Marțî să fie. Numai să te țî bre, de cuvînt!
Că de nu, o pați cu mine! Nu mă ști tu cine sînt.
Eată plec. Noroc la vacă! Marțî veni-voi după plată...“
Apoi, hai! lăsîndu-și vaca de stejarul gros legată,
Îndărăt luă iar drumul cătră sat, d'unde plecase...

De furtună nici o urmă, vîntul aspru încetase.

Sórele, zimbînd iar vesel, coborise spre-asfințit:
Din pădure-acasă, singur, când Păcala a sosit.
Frații seî cum îl vădură: „Unde-î vaca?“

— „Eac'am dat'o“.
— „Cuî? cu ce preț?“ întrebă.

„Patru-deci de lei pe dinsa o să-mi dea Marți, mi-a dis.“
— „Cum?! pe semne nu ești teafăr! ori de noi vrei să-ți faci ris?“

— „Dacă nu vrei, nu mă credeți“, le-a răspuns el liniștit „Măi!“ se minunară frații. „E nebun! s'a isprăvit! Om cu mintea 'ntreagă poate ast-fel de prostii să facă? P'așteptare, auzi! să vîndă, zui? unui stejar, o vacă! Păcălitu-ne-a deunăci la 'mpărteal' al naibi, tare; Dar la ce bun? ați de dracul dete și el, mi se pare!...“ C'am așa-fel intră dînșii ei vorbiau cu tănuire Și simțiau în suflet par' că o nespuse mulțumire.

Ear Păcală, făr să-i pese, înarmat cu o secure. Când se lumina de ziua, Marți, plecă iar la pădure. Când ajunse sub stejarul, unde vaca și-a lăsat: Vaca nicăiri... un capăt de la funie, innodat De tulpină... alt nimic!... Crengile copacului Se 'ndoiau de vînt bătute... — „Ei! stejare, ce mai spu'i? Am venit să-mi numeri banii.“... Ear copacul: „Scărta! scărta!“

Incepu, ca 'ntăia oră. — „Ce? s'aștept iar până Marți? Nic'i acuma n'ai parale?“ duse supărat Păcală. „De! acēsta nu-prea-mi vine, ț-i-o spun drept, la soco-teală;“

Până Marția viitoare totuși îți mai dau răgaz, Ca să nu dîci, că am suflet rău, că nu-ți cred la necaz. În s'atunci... ț-i-o spun iar verde p'a mea cinste și noroc Că de nu-mi dai, veți pe dracul!... N'am să mai aștept de loc.“

Marția viitoare însă, când veni din nou să-i ceară Bani-același lucru 'ntocmai, și răspuns același iară!
„Marți să viu imi dîci ș'acuma? Să m'înșeli ț-i-ai pus în gînd?“

Stăi dar, lasă! fii pe pace! că te 'nvăț acuși eu minte: Știu, că nu mai minți pe nimeni tu de astăzi înainte!“ Și cu acestea, hai! Păcală — mînios, nevoe mare, — Ridicînd în sus securea, la stejar cu grabă sare, Și începe cu tășul să-i măsoare indelat Lovitură într'una, pîn'ce la pămînt mi-l'a culcat...

Ear atunci, la rădăcină, colo'n scorbura 'negrită, Când se uită... ce să vadă?... O căldare ruginită! Și-n năuntru în căldare ce gîndiți voi că era? Numai bani d'argint și aur, mulți! să nu-i poți numera...

Când zări Păcală 'n față-i o comor'atât de mare: „Hi!... ce frumuseță. Dîmne!...“ prinse-a dîce cu mirare. „Bogăție, bre! nu glumă... Veți bîtrâne putregai, Ce de bani avéi! și toluși imi spuneai că n'ai. Mai făcut pe drum să umblu de atâtea-ori de geabă. I-ți plăcea să stringi avere înșelînd, se vede treaba! Ți-ai luat rîsplata însă! și-n căldare ici găsese Bani destui și eu acuma, pot să mă despăgubesc Pentru vacă...“

Și cam astfel cuvîntînd, hai la minut Merse la căldarea plină de bănet, și ce-a făcut? S'a 'ncăreat cu aur, credeți? Ași! luă dar banii se'i, Cât avé să ia pe vacă, tocmai patru-deci de lei; Apoi „sănătate bună!“ mulțumit în sine dîse, — Și plecă, lăsînd toți banii ceial'alți unde-i găsise.

(Va urmă.)

La clinică.

Profesorul: Spune-mi, d-nule, decă p. e. un coleg de al d-tale ar leșina, ce ai face ca să-l deștepti?

Medicinistul: I-aș striga în urechă, că — are bani la postă.

Antropologia.

Gunda: Tocmai acuma cetesc, taică, despre creerii omului. Aici se afirmă, că la bărbați creerii sunt mai desvoltate, ca la femeii.

Tatăl: Da, da! Și ce se poate deduce dintr' acēsta minune?

Amalia: Că... pîr lung și... minte — scurtă.

Gunda: Ba! ci... că la creerii nu cantitatea, ci calitatea decide.

Schinteii din ochii Vulturului.

Acela, care se 'nsoră a două oră, n'a meritat ca să-i móră prima soția.

*

Sunt femeii, carii sunt cetăți necuceribile; dar nici una nu esistă, căreia să nu-i placă — asaltul.

*

Morala dîce, că mai bine să-ți fie cămeșa murdară decăt sufletul; ear după opiniunea publică poți să ai suflet cât de murdar, numai cămeșa să-ți fie curată.

*

Inima femeii e o rosă, din care toți curtesanii capătă câte-o frunză, precînd bietului bărbat îi rămân numai — spinii.

*

Caracterul nici cînd nu se rîde, rămîne tot nou, deorece — puțeni îl folosesc.

*

Mintea e parafulgerul — inimei.

Untoast.

(Satiră.)

Mare paradă se face în cutare comitat,
Se pregătesc se primescă pe baronul *Detunat*;
Diregătorii se 'ncórdă cu o diligință rară,
Că baronul *Detunat* face mare sfară 'n țară.
El e un om diplomatic și dorind varietate,
Urindu-se cu vieța din palat și din cetate,
Voind să se recreeze, să-și câștige distrațiune,
O primire strălucită subalternilor dispune.
Toți adicții și supușii i-l primesc cu 'nsuflețire:
Când el pòrtă cârma țării merită și lingușire.
Ear subalternii, veđi bine, vênând ei după merite,
Vréu să-și facă o primire din cele mai strălucite.
Ii fac pòrtă de triumf și-și țên dicții amusante,
Dau banchete, arangieză balurî, petreceri galante,
Bêuturî și mâncărî fine, care costă multe sute,
La banchet care de care spun toaste pe 'ntrecute,
Carii pe „eorul ȓilei“ i-l ating măgulitor.
Ear toastele lor sunt de calibrul următor:
Să scòlă un amploiat și începe cu brăvură
— După ce se sătura-să de șampagner și friptură —
„Domnilor mei camerađi vė spun cu sinceritate,
Chiar așa, precum pretinde, cé mai sfêntă direptate . . .
Și nu șciu prin ce cuvinte mai corect să mă esprim
Despre rara fericire, despre momentul sublim,
Vêđend în mijlocul nostru pe baronul *Detunat*,
Cunoscut în tótă lumea de politic diplomat.
Liberalitatea sa ne deobligă pe toți,
Tóte planurile sale întră „bunii patrioți“
Se duc ađi în deplinire fără nici o resistință
Aș tăcé, dar nu mă lasă neertata datorință,
Și într'acest cas, tăcerea ar fi pròstă reutate,
Apoi nu vréu să demustru lipsa de urbanitate;
Prin urmare, domnilor, spun cu multă voie bună,
Aș vré, că vorbele mele, șș strėbată și prin lună
Și pe la locuitorii lui *Mercur* și-a *Vinerei*,
Iupiter, *Neptun*, *Saturn*, voind se șcie și ei
Cumcă pe acest pământ, mai ales aici la noi
Sunt mulți ómenî invėțați și ingenioși eroi.
Ceî vechî ȓicéu, că pământul e planet întunecat,
Dar în secolul presinte asta nu-î adevėrat;
Ceî ce afirmau acésta, veți fi șciind, domnilor,
Cumcă dênșii n'au trăit în secul luminilor.
Ear noi trebuie se ȓicem, decă nu vrem se mînțim,
Că pământul, de sigur, este un planet sublim.
El prin luminele sale multe planete întrece,
Mulțumită grățioasă secului nóuėspredece.
Pe pământul țării nóstre se disting mulți meteori
Strėlucind în o lumină ca luceferii din ȓori.
Șcim însă, că meteorii, cu rađe strălucitóre
Dispar îndată ce vin rađele mândrului sóre, —
Și spuneți-mî, cine este órele cel luminat
Intră meteorii nostri? — *Domnul baron Detunat*!
Care prin cultura sa și manierele-î fine
Ar poté ca se impună și planetelor vecine,
Se-și îndrepte cursul lor, cât le va fi cu putință,
Ce se țene de cultură, de progres și de șciință,

Luând dela noi esemple, ce le dăm cu prisosință.
Apropos! aș vré să șciu, la ce mod de esistință,
La ce progres au ajuns, și la ce grad de cultură
Iupiter, *Neptun*, *Saturn* și óre cu ce bravură
Se luptă locuitorii planetelor lăudate
Pentru binele comun, pentru sfênta libertate?
De și e numit pământul o planetă 'ntunecósă,
El întrece în cultură planetele luminóse,
Da, pentrucă sub egida baronului *Detunat*
Tot-ênsul are teren să devină luminat,
Acum toți locuitorii trebuie să fie culți
Unde sunt mai multe școle pentru tineri și adulți.
Acest progres, domnilor, îl spun cu mare bravură
Și *Lycurg*, dec'ar trăi ș-ar împrumuta cultură
Dela noi și mai ales dela domnul *Detunat*:
Concedem noi, că *Lycurg* a fost un om invėțat,
De cultura inimei însé rėmase orfan
Pentrucă domnul *Lycurg* era un despot tiran.
El inventasé adecă datina crudă barbară,
De care, Dómne ferește! și pe cé mai pròstă țéră:
Pe copiii ceî diformi orî-ce defecte avėnd
Parinții lor trebuiéu să-și lapede vrėnd-nevrėnd.
Tiranul *Lycurg* dispuse, condus de rėle simptome
Se s'arunce în *Tayget*, să piéră, să se sfărime.
Se mai vorbim de planete, decă voiți, domnilor,
Am voi ca se cunóștem datina, cultura lor:
Bine-ar fi, de s'ar poté, se comunicăm cu ele,
Ar fi dulce recreare călătoria prin stele
Însé voyagiul acesta nu ne este cu putință,
Înră pământ și planete este pré mare distanță.
Apoi, dintre cele multe, barem una se vė spun:
Șciți câtu-î de mare anul pe planeta lui *Neptun*?
Considerând anii nostri — nici prin minte nu vė trece —
O sută cincî ȓeci și cincî, adaugėnd încă vr'ó dece,
Atăția anî pământestî anul neptunic conține;
Din acésta diferință, însėmnați-vė dar bine.
Vanitatea cé flagrantă, grandioasă, minunată:
O copilă din *Neptun*, o fecióră desvoltată
De șeptespredece anî, anî neptunicî, carii sunt
Dóuė miî optsute cincî anî de ceî de pe pământ.
Asta tēneră fecióră și de o speranță mare,
Contimpurană cu *Romul*, apoi cu *Iuliu Cesare*,
Cu *Napoleon* ăntăi, *Frideric* și cu *Pilat*,
Cu *Cicero* și *Virgiliu*, cu baronul *Detunat*.
Și ceî ce vor esista peste dece miî de anî,
Cu copila din *Neptun* ei vor fi contimporanî
Preste dóuė sute d'anî copila cé gingășóră
Se va mărita, veđi bine după un fecior ce-l adoră,
Care servind miliției și-altor multe dătorii,
Va fi liber numărându-și anii până la treî miî.
Din acestea, domnilor, veți poté deduce dar
Cât de napoi mai rėmase *Neptun* după calindăr,
Așa dară pe *Neptun* și acum încă domnește
Evul vechiu și din acesta potem deduce, firește,
Că și 'n mai multe privințe vor fi rėmas înapoi,
Nu cred se fie la dênșii minunî multe ca la noi . . .
Sunt la ei *locomotive*, *telegraf* și *telefon*?
Au ei *burse* și *teatre logi obduse cu vison*?

Umblă cu *velocipede* și *balóne flușturate*,
 Au luminare de gaz și de *electricitate*?
 Sunt la dênșii *astronomi*, cunosc ei *tipografia*?
 Folosesc ei *praf de pușcă*, șciu ce e *sténografia*?
 Au ei *curte cu jurați* — decă s-au emancipat — ?
 Au ei *procese de presă* și au *temnițe de stat*?
 Au ei un *Béla Pituk*, un *Gregoriu Moldovan*,
 Un *Jean Szabó* renegat, séu un *Augustin Lăuran*?
 Noi avem d'aceștia mulți, o 'ntreagă menagerie,
 Nu roșese chiar se le dicit, că: *rușine se le fie!*
 Tóte aceste minuni sunt pentru posteritate
 „Binefaceri grandiose,” — însă ce fatalitate!
 Că veniră la lumină invențiunile brilante,
 Prin ingeniile mari, prin persóne talentate,
 Cărora li se ascriu, — ar fi o credință vană
 Se cređi că posteritatea rămâne de loc orfană
 De aceste, fără domnii *Edison* și *Galilei*
Schwartz Berthold et tuti quanti, de nu le inventau ei
 Aceste minuni frapante, sigur le-ar fi inventat
 Eroul timpului nostru: *domnul baron Detunat*.
 Ridie dar acest pocal.... nu-l ridie încă, pardon!
 Ce păcat, că 'n evul vechiu n'a trăit domnul baron,
 Când era asediată *Troia*, cetatea măreță,
 Ce minuni ar fi făcut, decă era în viață
Detunat. Și istețimea grecilor cé răfinată,
 Prin o minte mai precaută sigur era eludată,
 N'ar fi rășbit în cetate calul cel mare de lemn,
Detunat ar fi avut lăudabilul îndemn
 Ș-ar fi luat ostenelă cercetând și scrutând bine
 Cumeă ore ce cuprinde monstrul acela în sine?
 Observând înșelăciunea, toți strategii grecilor,
Achile și *Menelaos* punéu arma la picior.
 Rămâne cetatea *Troia*, *Hector*, *Enea*, *Priam*.
 Ar fi evitat periclul aceluși resbel pogan.
 Atunci poetul *Virgiliu* avé daună colosală,
 Cum și-ar fi scris „*Eneida*”, poema universală?
 Și acest cap de operă cu *Virgiliu* dinpreună
 În abisul trecutului trebuia ca să apună....
 Decă totuși însă, grecii risipéu cetatea *Troia*
 După mórtea lui *Virgiliu* fără șcirea, fără voia
 Baronului *Detunat*, „*Eneida*” minunată
 Cu poetul în mormént nu rămâne îngropată;
 Ar fi scris-o *Detunat*, că talent ar fi avut,
 Ar fi scris o „*Eneida*” încât s'ar fi întrecut
 Nu numai pe sine însuși: ci „*Comedia divină*”
 Și „*Paradisul pierdut*” trebuiéu ca să devină,
 De și sunt recunoscute de poeme distinctive,
 Ar fi cunoscute 'n lume de *încercări primitive*...
 Decă scria „*Eneida*” adecă domnul baron,
 Rămânéu după culise domnii *Dante* și *Milton*...
 M'am ostenit, domnilor, apoi am și însétat:
 Be-ți și strigați să trăiéscă domnul baron *Detunat!*“
 IUSTINIANUS.

Verb activ.

Învătătorul: Spune-mi, Tódere, un verb activ!

Tóder: Nebun.

Învătătorul: Cine dicită că acesta e *verb activ*?

Tóder: Maica mi-a spus, că un nebun *face* pe o sută.

Ȋiua critică.

Dama Spune-mi, d-nule Patașcă, când vom avé proxima Ȋiua critică după calcularea astronomului Falb?

Patașcă: Ȋeu damicelă, după calcularea lui Falb nu șciu când va fi, dar după calcularea mea eu voiú avé mâne o Ȋiua *fórté critică*, deórece mâne i-mi espiră un cambiú, apoi poimâne una cu mult mai critică, deórece atunci soșește — sócra mea.

Versurile

de

Iustin Ardelean.

Decă și decă

Decă aripă ai avé,
 Ai fi *ânger*, tu madonă!
 Ear tu, córne de-ai avé,
Drac ai fi, o, primadonă!

*

Diferite comori

N'are minte, nici inimă;
 Nimenea de pe sub sóre
 Nu-l iubește pe bogat,
 Îndédar — *parale are*.

Are minte și inimă
 Și șcie iubi pré tare;
 Toți i-l strigă de sêrac,
 De și numai — *banii nu are*.

*

Dóné jocuri.

La bal, decă voiam
 A merge, *ca să joc*,

Un cambiu : frac și elac,
Tóte-mi erau la loc.

Vioiú eram atunci,
Cântam și chiuiam;
Cu ea când eu jocam,
Ferice mai eram!

Ferice mai eram
În cel sublim moment,
Jocând cu cé mai mândră,
C'o fată d' exequent.

Dar cambiul espiră,
Terminul iată vine,
Acuma?... exequentul,
Mă jôcă el — pe mine.

Spiridon amaritul.

(Dascál interconfesional.)

Așa-î, n'am ce să-î fac!

Nu știu încâtro da și prodi ca să câștig leacul „iarba ferelor“, „nutrețul șerpilor“ ș. a. contra bólelor provenite din mâncarea „ceapa ciórelor“. Așa-î, așa! Pe la noi mulți ómeni sufăr de bóla acésta!

Așa-î, n'am ce să-î fac!

Bietul diacon *Diamandi*!!! Óre ce a păcătuit omul acesta, de în continuú îi persecutat de cătră „hăi mari în — cucurbéta?“ Dar se nu credă dênșii, că Diamandi e pitiguș și se lasă ușor prins în cucurbéta lor. Diamandi e prunc de acasă, are în busunar atáta minte câtă consistorio-lingăiștii în — cucurbéta, apoi are și o colibuță, despre care „hăi mari în cucurbéta“ le-ar plăcé se țieă cu cei din muntele Tavorului, că: „este o colibuță, din care jumătate fie a lui Iuón, jumătate a lui Iosif și „Michi taichi“ rămână de — *hausmeister*!“

Așa-î, n'am ce să-î fac!

Dar alt e dracul. Bietul Michi nu e domn nici în colibuța sa, deórece nu-î este permis nici a primi și a ospéta în casa sa pe cine el vré. Așa mai deunđi, veniseră din provinție mai mulți din cler și popor ca să

cerceteze pe Michi taichi. El, ca totdeuna, îi primește cu tótă ospitalitatea. Fulger și trăsnet însă! Cum cutéză un diacon să invite pe cineva la prânđ — fără de șciirea și co'nvoința d-nului vicar? A și trimis d-nul vicar numai decát pe d-nul protopop Pacala, ca se delature imediat „periculu“ cu care e „amenințată“ constituția nóstră bisericească prin împregiurarea, că *anarchistul Diamandi* a „cutezat“ a primi pe cineva în casa sa proprie. Însé precum se vede, Diamandi e mai mare *păcală* decát blándul protopop, d-nul *Pacală*, deórece a păcălit al dracului pe d-nul vicar, incuind ușile casei sale.

Așa-î, n'am ce să-î fac!

Acum d-nul Diamandi a dat de belea. Interrogator peste interrogator, ascultare peste ascultare, până ce asudă într'atáta, încát a abđis chiar și de folosirea băilor de vapor. „Ah! ce-mi pasă, — strigă câte-odată desperat — mie 'mi trebuie încrederea poporului meu și nu grația *camilafcașilor*.“

Și bine țiee!

Așa-î, n'am ce să-î fac!

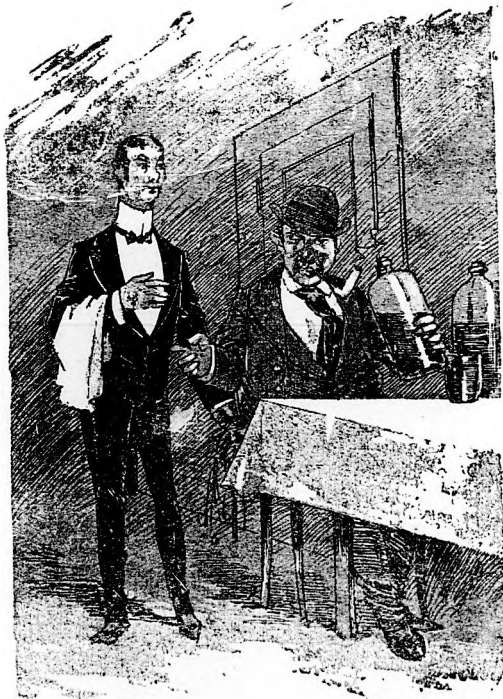
Eu, ca dascál sêrac, sfátuiesc pe „hăi mari în cucurbéta“ ca să nu semene vânt. că — ușor vor secera *furtună*, așa și d-nul vicar, în loc să se amestece în afacerile private ale altuia, mai bine ar face, decát ar netezi cu atare greblă capița de pe cucurbéta d-nului *Checcherelli*. Magnificența sa, d-nul vicar, nu se cugetă la aceea, că odată póte ar fi bun pentru dênș ómenii aceea, pe carii el ađi îi desprețuiesțe.

Așa-î, n'am ce să-î fac!

Acum așa mai vorbi ceva și despre d-nul protopop *Bilțiu* din Baia-mare, însă timpul e cam înaintat, acuși 12 óre, 'mi e fóme și trebuie să merg la prânđ la Vulturul, însă în cel mai mare secret, *nucumva să șcie domnul vicar*.

Așa-î, n'am ce să-î fac!!!

In ospétăriă.

Óspele : Chelner! Apropoz, așa mai dorì . . .

Chelnerul : Mă rog, cu *apropo* nu vè potém servi.

Advocatul Dr Schincea.

..... Pentrucă, onorat tribunal regesc, motivarea d-nului procuror, că clientul meu ar merita o pedepsă aspră, fiindcă acuma a 12 órá î-l acuză pentru astfel de crime înaintea on. tribunal, nu póte avé nici un efect, deórece — după modesta mea știință iuridică — clientul meu nu pórtă vina, că d-nul procuror *de atâta timp n'a potut avangia.*

Rog deci achitarea clientului meu!

*

On. tribunal!

Rog a se lua în considerare împrejura-rea, că clientul meu a fost într'o stare *abnormală*, deórece nu are nici o clasă *normală*, astfel dară d-nul procuror nici nu póte aduce motive *reale*, că clientul meu ar fi furat băncile din șcôla *reală*.

Rog achitarea clientului meu!

SPICUIRI DIN FOILE MURDARE.

Fóia jupânului Horváth: „Magyar Hirlap“ (N-rul 265 dela 22. Sept. 1894. n.) ce apare în Budapalestina face următoarea plân-sóre „*hasafias*“:

„Nagy kár, hogy a karóba huzás üd-vös intézménye már kiment a divatból; milyen gyökeresen meg lehetne oldani most az oláh kérdést 's milyen lélekemelő látvány volna a hirhedt agitátorok feje nemzeti szinü karó hegyére tüzve.“

Pe basa acestor grațiosități de știl „Magyar Hirlap“ prin Măria-sa Vulturul face următoarea *licitațiune*, cu termin bine pre-cisat până în 31. Decemvre 1896.

a) Să deșchide licitațiune pentru 10 miș de „nemzeti szinü karó“, cari pe ro-mânește să ȕic „șape“.

b) „Șapele“ acele vor fi preferite, des-pre cari se va documenta, că sunt crescute pe Măgura Chisindiei, pe Dealul mare al Șișeștilor, séu în preajma lui „tordai hasa-dék“. Cele din Cluj, crescute în pădu-rile lui Gyula bácsi nu sunt favorabile, deórece *sunt pré aspre*.

Redacțiua „Magyar Hirlapului“, după-ce va avé tóte aceste furnisări, va face es-

perimentele de lipsă prin redactorii sei și personagiul redacției, la care „lélekemelő látvány“ *Vulturul*, ca regele pasérilor va asista *ex-offo*, însoțit fiind de supușii sei, leghione de corbi, cari vor aștepta nesa-țios pentru de ași deslega „gyökeresen“ „kérdésul“ stomacului lor.

Comentar: Cât pentru gustul nobil al „Magyar Hirlap“-ului, care și în secul al XIX, în mijlocul Europei civilizate în-sătoșeză după „karóba huzás“, — atât din partea acelora, cari represintă ađi „oláh kérdés“-ul, cât și din partea tuturor Româ-nilor, i se votéză laudă pentru zélul seu asiatic. Ba i se dá mul-țumită și absolutor general, ca tot în acest ton să scrie pururea.

Noutăți vechi.

* *Pituk Béla*, de profesiune „heteș“ un-guresc, popă țipat și — nebun liber prin Arad, va scóte — precum înțelegem — o fóie dela anul nou, tipărită în limba ro-mână. Misiunea acestei obdeli ar fi să fie — după părerea scintitului redactor *in spe*, démnă de tótă compatimirea — să propage înfrățirea româno-jidano-magiară. Admi-răm sublimele idei ale acestui guz, despre care credem, că din mila bunului și pré înduratului Dumneđeu poșede tóte calitățile pentru de a poté deveni cu timpul *membriu natural* al balamucului din Lipótmezó.

* „*Magyar Liga*“, înființată nu de mult în Ierusalimul de lângă Steinbruck, face pași minunați. Kohn-fracii noștri magiari pot fi mândrii, căci cu înființarea acestui „egyesület“ le merge de minune. — „Bu-dapesti Hirlap“ dela 6. Novembre 1894. n. în cronica sa, sub titlul de „Toborzás aka-dályokkal“, aduce șcirea, că în Budapesta trei „patrioți“ botezați cu brișca au intrat într'o ospetărie și au ținut vorbirii infocate óspeților, pentru de ai cuceri pentru „M. Liga“. Cuvântările lor patriotice au avut un efect grandios, deórece dintr'odată se tređiră afară pe trotoar grămadă, însoțiți de epitelele „Du ungarischer Hund, Gesin-del“ din partea ospetarului și óspeților.

* *Pe d-nul Pásmándy*, care dorește a veni cu bazaconiile lui și la Oradea-Mare, pat-rioții de aici se pregătesc a-l primi cu mai de gâscă și cu glas de flueriță.

Redacțiunea „Vulturului“ l va intim-piná și-l va încorona cu o cunună *de ceapă*.

Umor gol

X. Eu frate, când am venit aici nici un crucer
n'am avut în busunar

Y. Ear eu frate, când am venit aici nici
busunar n'am avut

X Cum așa?

Y. Deorece — m'am născut aici

Răspuns nimerit

— Ce e dentistul?

— Dentistul e om, care trage (scóte) dinții altora,
ce se aibă ce róde cu ai lui

ARCHIVUL VULTURULUI.**Epigram.***Unui medic.*

Ca doctor pe la spitale
N'ai potut face parale,
Căci pe căți ai „lecuit“,
Cu toți — popii au plătit.

Epitafe.

I.

În acésta grópă
Este un sicriú;
Ear in el o sócră,
În sócră — răchiu.

II.

Sócra mea aice zace
Și fórté bine face,
Căci numai ceva de trăia
Mă 'ngroșa pe mine ea.

*

I. C.

Anunț de fidanțare.

IOSA GOLD. I. Ș.

pilar gr. or.

și

LAURA. N. AUGUSTIN,

pilăriță gr. cat.

fidanțați.

PARTEA SERIOȘĂ.

☛ **Cătră on. abonați ai nostri!** ☛

Rogăm cu tot respectul pe acei abo-
nați ai fôiei nóstre, carii sunt încă în res-

tanță cu o parte din prețul abonamentului
și carii au primit epistótele nóstre, ca se
binevoiască a grăbi cu trimiterea sumei
restantă, deorece fiind fórté lipsiți de pa-
rale, nu ne pré vine pofta de a glumi și
a ciopli vițuri bune.

Cu stimă :

Red. și Administr. „Vulturului“.

A N U N Ţ.

Din partea redacțiunei fôiei nóstre se
anunță cu plăcere, că simpaticul tēner,
d-nul *dr Georgiu Popescu* și-a deschis *can-
celarie advocațială* în Arad, (Piața Tököly,
strada Adam n-rul 12).

Felicităm cu căldură pe d-nul *Popescu*,
despre care credem, că prin cunoscutele-î
calități frumóse, va deveni un membru
dintre cei mai folositori ai poporului ro-
mân.

POȘTA REDACȚIUNEI.

I. C. (Ploeshti.) Am primit. Pe rénd se vor publica. Salu-
tare! *Dolla-Bella* (Budapesta.) Partea primă și partea ultimă
o lăsăm afară, ear cé mijlocie o delăturăm, — precum ai poftit
să fie. Salutare! I. P. (É. Mszt.) V'am scris o corespondență.
Salutare! R. Am primit epistóla și m'am mirat, cum de î-mi
scrii cu atâta receală? — Da, da, tóte se vor împlini ce ceri! —
Iată primele ștrofe a versului ce te înteresează :

«Ca nebun mă 'ntorc prin lume
Și nu-'mi aflu adapost;
De când miera buzei tale
Am gustat — nu-'s cine-am fost.

Farmecul divin ce 'n mine
De atuncea s-a ivit
Mă leagănă 'n fericire,
De și sum — *nefericit.*»

N. N. Nu-ți potém satisfacé, deorece — nu ne încredem
în d-ta. — Adio! *Fila-mica-Aliuda.* Am primit carta postală.
V'om răspunde în epistóla. Salutări cordiale Naniței, Filei-mari,
Naniței O., Pițicei, Filomelei, Șefului nost, Părintelui, Badei
Gyula, Badei O., Valerius, Cotunei, Cântărețului tremolant,
Magistrului tornean și hodoșan, Contelui Doțiu, Bonbonerului și
— *fic. Arminius.* Credem, că nu ești supérat pe noi. Décă
totuși da, atunc — se-ți fie de bine! *Marieta.* Poesiile d-tale,
scumpă domnișórá, în adevér au avut efect asupra nóstră, deó-
rece, dupăce le-am cetit, — am isprăvit cu apetitul pe 2 țile.
Ocupă-te de lucruri mai de folos. — Salutare! I. P. (Marca.)
Ne place, e bună. Scribe-ne, te rogăm, mai adese-ori. Ai pénă
de aur. Ia-ți o temă, d. e. neinteresarea unilor Români de cauza
nóstră comună națională și sbiciuiește-o strașnic printr'o satiră.
Se va publica pe responsabilitatea nóstră. — Salutare! X. Y.
Nu ajung o cépă degerată, decí nu le potém da loc.

